

متن پرسش

سوال: شما می فرمایید که مومن «لا خوف علیهم و لا هم یحزنون» و مومن غصه نمی خورد و نگرانی ندارد می داند که همه در دست خداست و خیالش راحت است. سوالی که به وجود می آید این است که: یک وقت است امام معصوم است که هیچ خطایی ندارد و خیالش راحت است که آنچه خدا فرموده عمل کرده است، خب این شخص اگر مسئله ای هم رخ دهد چون از جانب خودش مشکلی نیست حادثه به وجود آمده را از طرف خدا می داند و وسیله ای برای امتحان و یا پیاده شدن سنتی در زندگی، اما یک وقت است من نوعی ام که ادعای ایمان دارم اما هر روز را با گناهی سر می کنم خب حادثه که رخ می دهد را وسیله تنبیه می بینم و چوب خدا می بینم برای همین نگرانم و غصه می خورم، پس نمی توانم در این حادثه ای که رخ داده است «و لا خوف علیهم و لا هم یحزنون» باشم. نمی دانم توانستم منظور خود را برسانم یا نه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین طور است که می فرمایید؛ آیه می فرماید: «أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَ لَا هُمْ يَحْزَنُونَ» یعنی آن کس که سعی دارد با محبت به حضرت حق که دارای همه صفات کمالیه است زندگی کند، نه نگران گذشته است و نه نگران آینده و ما به اندازه ای که در مسیر محبت الهی قرار داریم منور به چنین حالتی خواهیم بود. باید سعی کنیم محبت حضرت حق را مد نظر جانمان قرار دهیم تا به آن چنان نتایج نائل شویم. موفق باشید